

Lieta C-374/22

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2022. gada 8. jūnijs

Iesniedzējtiesa:

Conseil d'État (Beļģija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2022. gada 18. maijs

Prasītājs:

XXX

Atbildētājs:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
[Valsts padomes Administratīvo lietu nodaļa]

XI PALĀTA

SPRIEDUMS

Nr. 253.779, 2022. gada maijs

[..]

Piedaloties:

XXX,

[..]

pret

**Ģenerālkomisāru bēgļu un
bezvalstnieku jautājumos**

**[Ģenerālkomisārs bēgļu un
bezvalstnieku jautājumos]**

I. Prasības pieteikuma priekšmets

1. Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts 2020. gada 25. maijā, XXX lūdz atcelt *Conseil du contentieux des étrangers* [Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padomes, Beļģijas] (turpmāk tekstā – “Strīdu izskatīšanas padome”) 2020. gada 17. aprīļa [...] spriedumu Nr. 235.262.

II. [...]

[omissis: tiesvedība]

III. Lietas izskatīšanai noderīgi fakti

Prasītājs atzīst, ka viņam ir Gvinejas valstspiederība. Viņš ieradās Beļģijā 2007. gada 7. novembrī.

Prasītājs iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas tika noraidīts.

Vēlāk viņš iesniedza vēl divus starptautiskās aizsardzības pieteikumus, ko atbildētājs atteicās ņemt vērā.

2019. gada 29. janvārī prasītājs iesniedza ceturto starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Tā pamatojumam prasītājs it īpaši norādīja, ka viņš ir divu bērnu, kas ir dzimuši Beļģijā un kas – tāpat kā viņu māte – atzīti par bēgļiem, tēvs.

2019. gada 2. oktobrī atbildētājs lēma, ka šis ceturtais pieteikums bija nepieņemams.

2019. gada 15. oktobrī prasītājs par šo nolēmumu iesniedza apelācijas sūdzību.

2020. gada 17. aprīlī [Strīdu izskatīšanas padome] noraidīja apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu.

IV. Pirmais pamats

Prasītājs izvirza pamatu par to, ka esot pārkāpts “1980. gada 15. decembra *Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* [Likuma par ārvalstnieku ieceļošanu, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu; turpmāk tekstā – “1980. gada 15. decembra likums” vai “Ārvalstnieku likums”] 39/65. un 48/3. pants; [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2011/95/ES [(2011. gada 13. decembris)] par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.), 23. pants un [LESD] 288. pants [...]”

IV.1 [omissis: nav nozīmes prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā]

IV.2. Otrā daļa

A. Pušu apgalvojumi

Prasītājs norāda, ka “[..] Direktīvas 2011/95 [23. panta 2. punktā] ir noteikts, ka dalībvalstīm ir pienākums sasniegt rezultātu, pielāgojot savus valsts tiesību aktus tādējādi, lai [starptautiskās aizsardzības] saņēmēja ģimenes locekļi var saņemt 24.–35. pantā [minētās] priekšrocības”, ka “[..] Direktīvas [2011/95] 23. pants Beļģijas tiesībās tomēr nav transponēts [..] it īpaši attiecībā uz tādu nepilngadīgo bērnu vecākiem (kā prasītājs), kas atzīti bēgļiem”, ka “[..] 1980. gada 15. decembra likuma 10. pantā dažiem starptautiskās aizsardzības saņēmēju ģimenes locekļiem ir atzītas [..] tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos, ja viņi ievēro tiesību aktos paredzētos nosacījumus [..]”, ka, “pirmkārt, ģimenes locekļa jēdziens Direktīvas 2011/95 23. panta izpratnē ir plašāks nekā 1980. gada 15. decembra likuma 10. pantā minētie ģimenes locekļi”, ka, “piemēram, 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 7. apakšpunktā ir atzītas tiesības uz atkalapvienošanos ar tāda ārvalstnieka tēvu, kas atzīts par bēgli, ja minētais ārvalstnieks ir nepavadīts nepilngadīgais, ka, “ja bērns tiek pavadīts, kā tas ir prasītāja meitas gadījumā, tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos nerodas”, ka, “otrkārt, 1980. gada 15. decembra likuma 10. un 12.*bis* pantā ir paredzēti ģimenes atkalapvienošanās nosacījumi (pieļaujamības un būtiski nosacījumi), tādējādi tiesības uz ģimenes dzīves neaizskaramību netiek piešķirtas automātiski”, ka “no visa iepriekš minētā izriet, ka ar 1980. gada 15. decembra likuma 10. pantu Direktīvas 2011/95 23. pants ir transponēts nepilnīgi”, ka “tas nav transponēts arī ar 1980. gada 15. decembra likuma 9.*bis* pantu”, ka “šis pants attiecas uz uzturēšanās atļauju (un nevis uz uzņemšanu), paredzot pieļaujamības un būtiskus nosacījumus, kas neļauj ģimenes loceklim izmantot iepriekš minētās priekšrocības”, ka, “[..] [..] Direktīvas [2011/95] 23. panta nepilnīga transponēšana ir pietiekama, lai rastos tiesības saņemt starptautiskās aizsardzības statusu”, ka “[..] valsts tiesības ir jāinterpretē saskaņā ar Direktīvas [2011/95] [23. panta 2. punktu], lai garantētu tā lietderīgo iedarbību saskaņā ar iepriekš minēto judikatūru”, ka “[..] Direktīvas [2011/95] 23. pantā ir izvirzīts mērķis saglabāt bēgļa ģimenes vienotību”, ka “šis mērķis jau ir paziņots direktīvas [..] [16. un 18]. apsvērumā [..]”, ka “Beļģijas likumdevējs nav pieņēmis *sui generis* statusu, it īpaši transponējot Direktīvas 2011/95 23. pantu, lai starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļi varētu pieprasīt Direktīvas 2011/95 24.–35. pantā minētās priekšrocības”, ka “tādējādi šajos apstākļos valsts tiesai ir jāinterpretē vispārējais regulējums starptautiskās aizsardzības jomā, proti, Likuma 48/3. punkts atbilstoši Direktīvas 2011/95 23. pantam, lai garantētu šīs tiesību normas lietderīgo iedarbību”, ka “starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršana šādas aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem ir vienīgais mehānisms, kas ļauj [..] saglabāt ģimenes vienotību un [ļauj] ģimenes locekļiem pieprasīt 24.–35. pantā minētās priekšrocības”, ka “[..] šīs priekšrocības ir saistītas ar bēgļa vai starptautiskās aizsardzības statusu un ir apkopotas nodaļā “Starptautiskās aizsardzības saturs”, ka, “piemēram, direktīvas 24. pantā ir

noteikts, ka dalībvalstīm ir pienākums “iespējami drīz pēc starptautiskās aizsardzības piešķiršanas bēgļa statusa saņēmējiem” izsniegt uzturēšanās atļauju”, ka “25. pantā ir paredzēts, ka dalībvalsts izdod bēgļa statusa saņēmējiem tāda veida ceļošanas dokumentus ceļošanai ārpus to teritorijas, kā norādīts Ženēvas konvencijai pievienotajā sarakstā, ja vien nav citādi nepieciešams pārliedzinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ”, ka “turklāt šī pēdējā minētā priekšrocība ir pieejama tikai starptautiskās aizsardzības saņēmējiem”, ka [...] [...] pārsūdzētajā spriedumā[, saskaņā ar kuru] “Direktīvas [2011/95] 23. panta nepilnīga transponēšana, pieņemot, ka tas ir pierādīts, nav pietiekama, lai rastos tiesības saņemt starptautiskās aizsardzības statusu šādas aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem”, [...] nav nodrošināta [...] Direktīvas 2011/95 23. panta, kā arī [LESD] 288. panta lietderīga iedarbība”, [...], ka “direktīvas 23. panta nepilnīgas transponēšanas dēļ 1980. gada 15. decembra likuma 48/3. pants ir jāinterpretē atbilstoši direktīvas 23. pantam, lai ievērotu Līguma 288. pantu”, ka, “ja valsts tiesību akti nav pielāgoti tādējādi, ka bēgļa ģimenes locekļi var pieprasīt piešķirt viņiem 23. pantā minētās priekšrocības, tiesu iestādēm ir jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai sasniegtu direktīvā noteikto rezultātu”, ka “vienīgais veids, kā sasniegt šo rezultātu, proti, saglabāt par bēgli atzīta bērna ģimenes vienotību, ļaujot tēvam pieprasīt konkrētas priekšrocības, tostarp izsniegt ceļošanas dokumentu, ir piešķirt šim tēvam atvasināto starptautisko aizsardzību”, [...]. [omissis: atkārtotāšanās un apsvērumi, kuriem nav nozīmes izskatāmajā lietā]

Atbildes rakstā atbildētājs norāda, ka “[...] [prasītājs nav] paskaidrojis, kā Strīdu izskatīšanas padome, ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas nolemto, nevarēja likumīgi konstatēt, ka Direktīvas [2011/95] 23. pants attiecas nevis uz starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanu, bet tikai uz šīs direktīvas 24.–35. pantā minēto priekšrocību saņemšanu”, ka, “lai arī prasītājs apgalvo, ka 23. panta nepilnīga transponēšana ir pietiekama, lai rastos tiesības saņemt starptautiskās aizsardzības statusu, viņš nav sniedzis nevienu atbilstošu argumentu, kas pierādītu, ka šī tiesību norma attiecas uz starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanu starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem un nevis tikai uz Direktīvas [2011/95/ES] 24.–35. pantā minētajām priekšrocībām”, ka “ar šīs direktīvas 3. pantu dalībvalstīm ir atļauts [pieņemt] “labvēlīgāku normu”, lai starptautiskās aizsardzības priekšrocības paredzētu citiem šīs ģimenes locekļiem”, ka “ar šo iespēju nepietiek, lai rastos tiesības, kuras var pieprasīt personas, ja valsts nav izmantojusi šo [iespēju]”, ka “Beļģija nav pieņēmusi labvēlīgākus noteikumus [...], ka, “lai arī prasītājs uzskata, ka Direktīvas [2011/95] 23. pants nav derīgi transponēts Beļģijas tiesībās, nav efektīvi izvirzīt argumentus šajā Strīdu izskatīšanas padomē, kurai jebkurā gadījumā nav kompetences lemt par šīs direktīvas 24.–35. pantā minēto priekšrocību piešķiršanu neatkarīgi no tā, vai šī 23. panta transponēšana ir bijusi pilnīga”, ka “uz Savienības tiesību pārākumu un interpretācijas principiem balstīti argumenti neļauj Strīdu izskatīšanas padomei izmantot kompetenci, kuras tai nav”, ka “Strīdu izskatīšanas padome varēja pamatoti varēja nospriest, ka jebkurā gadījumā bērna interešu prioritātes ņemšana vērā un prasītāja ģimenes dzīves neaizskaramības ievērošana neļauj nostiprināt tiesības starptautiskās aizsardzības

saņēmēja ģimenes loceklim, piešķirot viņam tādu pašu statusu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam [..]”.

Replikas rakstā prasītājs norāda, ka “atbildētāja pieeja direktīvas 23. pantam liedz [šai] tiesību normai jebkādu lietderīgu iedarbību un efektivitāti”, ka “netiek apstrīdēta direktīvas 23. panta tieša iedarbība (un tādējādi labuma gūšana no Beļģijas tiesībās netransponētu Savienības tiesību normu tiešas iedarbības), bet šī 23. panta interpretācija saskaņā ar valsts tiesībām, lai tam garantētu lietderīgu iedarbību”, ka, “liekot prasītājam vērsties pie daudziem institucionālajiem un tiesu partneriem, lai individuāli atsauktos uz Direktīvas [2011/95/ES] 24.–35. pantā minētajām tiesībām, kuras Savienības likumdevējs ir kvalificējis kā “starptautiskās aizsardzības saturu”, Direktīvas 2011/95 23. pantam ir liegta lietderīgā iedarbība un noteikti nav sasniegts direktīvas mērķis (tostarp nav nodrošināta bēgļa ģimenes vienotības saglabāšana un bērna interešu prioritātes ņemšana vērā)”, ka “šī 23. panta nepilnīgas transponēšanas dēļ nepilngadīgais bēglis nonāk nenoteiktā situācijā, ja viņa vecāks negūst labumu no statusa, kas viņam garantē direktīvas 24.–35. pantā [minētās] priekšrocības (tostarp ne tikai tiesības uz uzturēšanās atļauju, bet arī piekļuvi nodarbinātībai, izglītībai, veselības aprūpei, mājoklim) [..]”, ka “1980. gada 15. decembra likuma 39/2. pantā ir noteikts, ka Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padomes kompetencē ir pārskatīt pārsūdzēto nolēmumu”, ka “tādējādi tā ir pilnībā kompetenta piešķirt prasītājam pieprasīto bēgļa statusu”, ka “turklāt, pēc Tiesas domām, valsts tiesības ir jāinterpretē, “cik vien iespējams, atbilstoši attiecīgās direktīvas tekstam un mērķim, lai sasniegtu tajā paredzēto rezultātu un tātad panāktu atbilstību LESD 288. panta trešajai daļai””, ka “Tiesa [..] [ir precizējusi], ka prasība interpretēt valsts tiesības atbilstoši [Savienības tiesībām] ir raksturīga LESD sistēmai, jo tā ļauj valsts tiesām savas kompetences ietvaros nodrošināt pilnīgu Savienības tiesību efektivitāti”, ka “atvasināta bēgļa statusa piešķiršana turklāt ir pilnībā saderīga ar Savienības tiesībām (spriedums, [2018. gada 4. oktobris, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801])”, ka “prasītājs pauž nožēlu, ka (atbildētājs un Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome) atkal nav pietiekami ņēmuši vērā bērna interešu prioritāti un nepilngadīgā bēgļa statusa efektivitāti, neuzskatot šo interešu prioritāti par primāru apsvērumu”, ka “prasītājs [..] uzstāj, ka ir jāuzdod [attiecīgi] prejudiciāli jautājumi”, kas “atšķiras no tiem, par kuriem ir pasludināts spriedums *Ahmedbekova*”. [omissis: atkārtotās un apsvērumi, kuriem nav nozīmes izskatāmajā lietā]

Pusēm tiesas sēdē tika uzdots jautājums par Direktīvas [2011/95] 23. panta piemērojamību prasītāja situācijai, jo no šīs direktīvas 2. panta j) [punkta] izriet, ka [minētā] direktīva attiecas uz starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem [..] [..]/[..], “ciktāl šāda ģimene jau pastāvējusi izcelsmes valstī”, un no prasītāja paskaidrojumiem izriet, ka viņa ģimene tika nodibināta nevis izcelsmes valstī, bet Beļģijā, kad tur piedzima viņa bērni.

Prasītājs būtībā apgalvo, ka viņa ģimene netika nodibināta izcelsmes valstī, ka viņš neietilpst Direktīvas [2011/95/ES] materiālajā piemērošanas jomā šaurā nozīmē, ka tomēr viņš ir atsaucies uz viņa bērnu atkarības situāciju no viņa, ka

bērna prioritārās intereses prasa, lai viņš varētu saņemt starptautisko aizsardzību, ka ir jāpaplašina ģimenes locekļu jēdziens Direktīvas [2011/95/ES] izpratnē, saskaņā ar tās 18., 19. un 38. apsvērumu, lai galvenokārt ņemtu vērā bērnu intereses un atkarības situāciju. [..]

Atbildētājs būtībā norādīja, ka, interpretējot kopsakarā Direktīvas [2011/95/ES] 2. panta j) [punktu] un 23. pantu, no 23. panta piemērošanas jomas ir izslēgti tādas ģimenes locekļi, kas [netika] nodibināta izcelsmes valstī, ka 18., 19. un 38. apsvēruma interpretācija nevar atspēkot šo secinājumu, ka, pat ja jēdziens “ģimenes loceklis” tiek interpretēts plaši, tas nozīmē, ka šī ģimene tika nodibināta izcelsmes valstī, kā tas tā nav izskatāmajā lietā, ka, lai arī saskaņā ar 18., 19. un 38. apsvērumu ir jāņem vērā bērna interešu prioritāte, tas dalībvalstīm ir norādīts direktīvas interpretācijas vajadzībām, bet nevar būt pretrunā skaidrajiem 2. panta j) [punkta] noteikumiem, ne arī attaisnot 23. panta piemērošanu.

B. Vērtējums

[omissis: nav nozīmes izskatāmajā lietā]

Direktīvas [2011/95] 23. pantā ir noteikts:

- “1. Dalībvalstis nodrošina, lai varētu tikt saglabāta ģimenes vienotība.
2. Dalībvalstis nodrošina starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem, kas atsevišķi nekvalificējas šādas aizsardzības saņemšanai, tiesības pieprasīt pabalstus, kas minēti 24. līdz 35. pantā, saskaņā ar valstī noteiktajām procedūrām un ciktāl tie savienojami ar ģimenes locekļa personīgo tiesisko statusu. [..]”

[omissis: nav nozīmes izskatāmajā lietā]

Starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļi ir definēti iepriekš minētās direktīvas 2. panta j) [punktā], kurā ir precizēts:

“Definīcijas [..]: “ģimenes locekļi”, ciktāl šāda ģimene jau pastāvējusi izcelsmes valstī, ir šādi starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļi, kas atrodas tajā pašā dalībvalstī saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikumu:

- [omissis: nav nozīmes izskatāmajā lietā]
- tēvs, māte vai cits pieaugušais, kas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi ir atbildīgs par starptautiskās aizsardzības saņēmēju, ja minētais starptautiskās aizsardzības saņēmējs ir nepilngadīgs vai neprecējies;”

Viena no 24.–35. pantā, tostarp 23. panta [2. punktā], minētajām priekšrocībām, ir Direktīvas [2011/95] 24. pantā minētās uzturēšanās atļaujas izsniegšana. Atbildētājs neapstrīd, ka, transponējot Direktīvu [2011/95/ES], prasītājam viņa

situācijā Beļģijas tiesību aktos nav paredzētas uzturēšanās tiesības. Prasītājs ir divu Beļģijā dzimušu un tajā par bēgļiem atzītu nepilngadīgo bērnu tēvs. Ģimene [tādējādi tika] nodibināta Beļģijā un nevis izcelsmes valstī.

[1980. gada 15. decembra] likuma 10. panta 1. punkta pirmās daļas 7. punktā ir paredzētas uzturēšanās tiesības “ārvalstnieka, kas atzīts par bēgli 48/3. panta izpratnē vai kam piešķirta alternatīvā aizsardzība, tēvam un mātei, kas ieradušies dzīvot kopā ar viņu, ja viņš vēl nav sasniedzis astoņpadsmit gadu vecumu un ieceļojis Karalistē tāda pieauguša ārvalstnieka nepavadīts, kurš ir atbildīgs par viņu saskaņā ar tiesību aktiem, un ja pēc tam šī persona faktiski nav rūpējusies par viņu, vai arī pēc ieceļošanas Karalistē viņš ir ticis atstāts viens.” Šī tiesību norma nav piemērojama prasītājam, jo viņa nepilngadīgie bērni nav ieceļojuši Beļģijā bez viņiem atbildīga pilngadīga ārvalstnieka pavadības.

Conseil d'État jautā, vai Direktīvas [2011/95] 23. pants ir piemērojams prasītāja situācijai, jo no šīs direktīvas 2. panta j) [punkta] izriet, ka Direktīvā 2011/95/ES ir minēti starptautiskās aizsardzības saņēmēja [...] ģimenes locekļi [...], “ciktāl šāda ģimene ir bijusi izcelsmes valstī”. [omissis: atkārtotāšanās]

Tādējādi ir jāierosina prejudiciālā nolēmuma tiesvedība Eiropas Savienības Tiesā par Direktīvas [2011/95] 23. panta piemērojamību prasītāja situācijai. Jāuzdod [pirmie divi] jautājumi, [kas minēti rezolūtivajā daļā]

– [omissis: pirmo divu jautājumu formulējums].

Ja Eiropas Savienības Tiesa uz šiem jautājumiem atbildētu, ka Direktīvas [2011/95] 23. pants ir piemērojams prasītāja situācijai, tā būtu apgalvotu, ka, ja šī tiesību norma nav derīgi transponēta Beļģijas tiesībās, tai ir tieša iedarbība, un tas nozīmē, ka Beļģijai ir pienākums piešķirt viņam starptautisko aizsardzību. Prasītājs vienlaikus apgalvo, ka valsts tiesību akti ir jāpiemēro saskaņā ar Eiropas Savienības tiesībām un ka, lai piešķirtu lietderīgu iedarbību Direktīvas [2011/95] 23. pantam, kas nebija transponēts, 1980. gada 15. decembra likuma 48/3. pants, kas attiecas uz bēgļa statusa piešķiršanu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir atļauts piešķirt viņam starptautisko aizsardzību.

Conseil d'État, gaidot Eiropas Savienības Tiesas spriedumu par šajā nolēmumā uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem, uzskata, ka ar Direktīvas [2011/95] 23. pantu, šķietami nav noteikts pienākums piešķirt starptautisko aizsardzību šajā direktīvā minētajiem starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem. Ģimenes locekļiem, kas atsevišķi nekvalificējas starptautiskās aizsardzības saņemšanai, saskaņā ar šo tiesību normu, šķiet, ir jāpiešķir tikai 24.–35. pantā minētās priekšrocības. Turklāt 1980. gada 15. decembra likuma 48/3. pantā nav paredzēta iespēja piešķirt starptautisko aizsardzību tādām personām kā prasītājs, kas atsevišķi nekvalificējas tās saņemšanai. Tādējādi prasītāja minētā 1980. gada 15. decembra likuma 48/3. panta interpretācija, saskaņā ar kuru viņam var tikt piešķirta starptautiskā aizsardzība atbilstoši šai tiesību normai, ir interpretācija *contra legem*.

Conseil d'État, gaidot Eiropas Savienības Tiesas spriedumu par šajā nolēmumā uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem, uzskata, ka, ja Direktīvas [2011/95] 23. pants būtu piemērojams prasītājam un ja transponēšanas neesamības dēļ tam ir tieša iedarbība, prasītājs var pieprasīt piešķirt viņam labumu, kas, šķiet, ir paredzēts 23. pantā, proti, piešķirt viņam 24.–35. pantā minētās priekšrocības, it īpaši 24. pantā minēto uzturēšanās atļauju, kas ļautu viņam likumīgi uzturēties Beļģijā kopā ar viņa ģimeni. Savukārt Direktīvas [2011/95] 23. panta tieša iedarbība, šķiet, nenozīmē, ka prasītājam ir jāpiešķir tas, kas šajā tiesību normā šķietami nav paredzēts, proti, starptautiskā aizsardzība, jo prasītājs atsevišķi nekvalificējas tās saņemšanai.

Tā kā *Conseil d'État* lemj pēdējā instancē, tai ir pienākums vērsties Eiropas Savienības Tiesā, kā to lūdz prasītājs, jautājumā par iespējamu Direktīvas [2011/95] 23. panta tiešo iedarbību un no tās izrietošajām sekām.

Tādējādi ir jāuzdod [trešais un ceturtais] jautājums, [kas minēti rezolutīvajā daļā]

- [omissis: trešā un ceturtais jautājuma formulējums]

Šis jautājums [ir piektais jautājums, kas izklāstīts rezolutīvajā daļā]

- [omissis: piektais jautājuma formulējums].

V. Otrais pamats

A. Pušu apgalvojumi

Prasītājs izvirza otro [pamatu], apgalvojot, ka esot pārkāpts “1980. gada 15. decembra likuma [..] 39/65., 48/3. un 57/1. panta 4. punkts; Direktīvas 2011/95/ES 20. un 23. pants [..]; Eiropas Cilvēktiesību konvencijas [turpmāk tekstā – “ECPAK”] 8. pants; Eiropas Savienības Pamattiesību hartas [turpmāk tekstā – “Harta”] 7. un 24. pants; Starptautiskās bērnu tiesību aizsardzības konvencijas [..]” 3. pants.

Prasītājs apgalvo, ka Starptautiskās bērnu tiesību aizsardzības konvencijas 3. pantā ieviestais “jēdziens “bērna interešu prioritātes ņemšana vērā” ir pārņemts [..] Direktīvas 2011/95/ES [20. panta 5. punktā] un [Hartas] 24. pantā”, ka “tas arī ir jautājums par prasītāja ģimenes dzīvi ar viņa meitu, kura atzīta par bēgli Beļģijā, kas aizsargāta ar [ECPAK] 8. pantu un [Hartas] 7. pantu”, ka “attiecībā uz jebkuru atbildi Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome uzskata, kādā veidā būtu pietiekama “bērna interešu prioritātes ņemšana vērā, lai starptautiskās aizsardzības saņēmēja augšupējam radniekam piešķirtu tādu pašu statusu kā šīs aizsardzības saņēmējam””, ka “ne atbildētājs, ne [Strīdu izskatīšanas padome] prasītāja meitas prioritārās intereses neatzīst par primāru apsvērumu”, ka “vienkārša iespēja, kas Savienības atvasināto tiesību aktā dota dalībvalstij, var kļūt par šīs pašas dalībvalsts reālu pienākumu, lai garantētu [Hartā] nostiprināto pamattiesību ievērošanu [..]”, [..] ka, “[..] lai arī Direktīvas 2011/95 23. pantā nav formāli

noteikts pienākums piešķirt tāda bēgļa vecākam, kam ir atzīts arī starptautiskās aizsardzības statuss, šis pienākums izriet no Direktīvas 2011/95/ES 20. un 23. panta interpretācijas, lasot tos kopsakarā ar Hartas 7., 18. un 24. pantu, Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 8. pantu un Starptautiskās bērnu tiesību aizsardzības konvencijas 3. pantu”, ka “pašreizējā Beļģijas tiesību stāvoklī, kad prasītājam ir liegta ģimenes atkalapvienošanos ar viņa meitu, [Strīdu izskatīšanas padomei] [...] [būtu] līdzsvaroti un saprātīgi jāizvērtē visi aktuālie un atbilstīgie apstākļi šajā lietā, ņemot vērā visas attiecīgās intereses, it īpaši attiecīgo bērna interešu prioritāti”, ka “[...] bērna interešu prioritātes ņemšana vērā var būt pietiekama, lai nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes loceklim piešķirtu tiesības saņemt tādu pašu statusu kā minētās aizsardzības saņēmējam”, ka “bērna interešu prioritātes ņemšana vērā ir interpretēšanas noteikums, kas ir jāievēro Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padomei, piemērojot direktīvas 23. pantu”, [omissis: atkārtotāšanās un apsvērumi, kam nav nozīmes izskatāmajā lietā]

– [omissis: sestā jautājuma formulējums].

Savā atbildes rakstā atbildētājs apgalvo, ka [omissis: atkārtotāšanās] [“vienīgais pienākums, kas izriet no 23. panta, ir piešķirt starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem Direktīvas [2011/95/ES] 24.–35. pantā paredzētās priekšrocības un nevis starptautiskās aizsardzības statusu”, ka “[...] nevar pieprasīt Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padomei piešķirt starptautiskās aizsardzības statusu saskaņā ar direktīvas 23. pantu, ja šajā tiesību normā tas nav paredzēts”, ka “[...] Strīdu izskatīšanas padome varēja pamatoti uzskatīt, ka ar Direktīvas [2011/95] 23. panta nepilnīgas transponēšanu, pieņemot, ka tas ir pierādīts, nepietiek, lai rastos tiesības saņemt starptautiskās aizsardzības statusu šādas aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļiem”, ka “[...] Tiesa jau ir lēmusi par Direktīvas [2011/95] 23. panta tvērumu, un šī panta nepilnīga transponēšana Beļģijas tiesībās nekādā gadījumā nevar novest pie starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanas prasītājam”, [...]. [omissis: atkārtotāšanās un apsvērumi, kuriem nav nozīmes izskatāmajā lietā]

Replikas rakstā prasītājs norāda, [...] ka “[...] gan Apvienoto Nāciju Organizācijai, gan Eiropas Savienībai, gan Beļģijas likumdevējam primāram apsvērumam ir jābūt bērna interešu prioritātes ņemšanai vērā; tas nozīmē, ka, īstenojot Savienības tiesības, dalībvalstīm ir līdzsvaroti un saprātīgi jāizvērtē visi attiecīgie apstākļi un intereses [skat. it īpaši spriedumu, 2019. gada 26. marts, SM (Saskaņā ar Alžīrijas *kafala* sistēmu aizbildnībā nodots bērns), C-129/18, EU:C:2019:248], kurā Tiesa plaši interpretēja jēdzienu “cits ģimenes loceklis”, lai ņemtu vērā bērna interešu prioritāti, bet arī nesēn pasludināto spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *État belge* (Ģimenes atkalapvienošana – Nepilngadīgs bērns), C-133/19, C-136/19 un C-137/19, EU:C:2020:577]; “vienkārša iespēja, kas Savienības atvasināto tiesību aktā dota dalībvalstij, var kļūt par šīs pašas dalībvalsts reālu pienākumu, lai garantētu Eiropas Savienības Hartā nostiprināto pamattiesību ievērošanu” [...]. [atkārtotāšanās]

B. Vērtējums

[*omissis*: nav nozīmes izskatāmajā lietā]

Prasītājs šajā otrajā pamatā būtībā apgalvo, ka Direktīvas [2011/95] 20. pantā minēto bērna interešu prioritātes ņemšana vērā un ģimenes dzīves neaizskaramības ievērošana nozīmē, ka saskaņā ar šīs direktīvas 23. pantu starptautiskā aizsardzība ir jāpiešķir Beļģijā dzimušu un tajā par bēgļiem atzītu bērnu tēvam, pat ja tēvs atsevišķi nekvalificējas starptautiskās aizsardzības saņemšanai.

Conseil d'État, gaidot Eiropas Savienības Tiesas spriedumu par šajā nolēmumā uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem, uzskata, ka [izskatāmajā lietā tas tā nav] [..]. [atkārtošanās]

Pieņemot, ka Direktīva [2011/95] ir piemērojama Beļģijā dzimušu un tajā par bēgļiem atzītu bērnu tēvam, Direktīvas [2011/95/ES] 20. pantā minētā bērna interešu prioritātes ņemšanu vērā un ģimenes dzīves neaizskaramības ievērošanu šķiet var nodrošināt, piešķirot uzturēšanās atļauju šim tēvam, ar ko viņam ir atļauts likumīgi dzīvot Beļģijā kopā ar viņa ģimeni, nepiešķirot viņam starptautisko aizsardzību, jo viņš atsevišķi nekvalificējas tās saņemšanai. Ja Eiropas Savienības Tiesa atbildētu, ka Direktīvas 2011/95/ES 23. pants ir piemērojams prasītājam un ka šīs tiesību normas transponēšanas neesamības dēļ tam ir tieša iedarbība, prasītājs var lūgt *État belge* [Beļģijas valstij] piešķirt viņam 24.–35. pantā minētās priekšrocības, tostarp uzturēšanās atļauju, lai likumīgi dzīvotu Beļģijā kopā ar viņa ģimeni.

Tā kā *Conseil d'État* lemj pēdējā instancē, tai, kā to lūdz prasītājs, ir jāvēršas Eiropas Savienības Tiesā, lai noskaidrotu, vai Direktīva 2011/95/ES 20. pantā minētā bērna interešu prioritātes ņemšana vērā un ģimenes dzīves neaizskaramības ievērošana nozīmē, ka starptautiskā aizsardzība saskaņā ar šīs direktīvas 23. pantu ir jāpiešķir Beļģijā dzimušu un par bēgļiem atzītu bērnu tēvam, pat ja šis tēvs atsevišķi nekvalificējas starptautiskās aizsardzības saņemšanai.

Tādējādi ir jāuzdod jautājums, kuru ir vēlējies noskaidrot prasītājs. Tas ir [sestais jautājums, kas ir minēts rezolūtvajā daļā].

– [*omissis*: sestā jautājuma formulējums]

AR ŠĀDU PAMATOJUMU:

CONSEIL D'ÉTAT NOLEMJ:

[..]

Saskaņā ar LESD 267. panta [trešo daļu] Eiropas Savienības Tiesai tiek uzdoti šādi prejudiciāli jautājumi:

- “Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu 2. panta j) punkts un 23. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ir piemērojami divu Beļģijā dzimušu un tajā par bēgļiem atzītu bērnu tēvam, ja iepriekš minētajā 2. panta j) punktā ir precizēts, ka starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļi, uz ko attiecas Direktīva 2011/95/ES, ir ģimenes locekļi, “ciktāl šāda ģimene jau pastāvējusi izcelsmes valstī”?”
- “Vai prasītāja tiesas sēdē minētais apstāklis, ka viņa bērni ir no viņa atkarīgi un ka, pēc prasītāja domām, bērna interešu prioritāte prasa, lai viņam tiktu piešķirta starptautiskā aizsardzība, saskaņā ar Direktīvas 2011/95/ES 18., 19. un 38. apsvērumu nozīmē, ka Direktīvā 2011/95/ES minētais jēdziens “starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļi” ir jāattiecina arī uz ģimeni, kas nebija nodibināta izcelsmes valstī”?”
- “Ja uz pirmajiem diviem jautājumiem tiktu sniegta apstiprinoša atbilde, vai Direktīvas 2011/95/ES 23. pantam, kas nebija transponēts Beļģijas tiesībās, paredzot piešķirt uzturēšanās atļauju vai starptautisko aizsardzību Beļģijā dzimušu un tajā par bēgļiem atzītu bērnu tēvam, var būt tieša iedarbība”?”
- “Apstiprinošas atbildes gadījumā, vai transponēšanas neesamības dēļ Beļģijā dzimušu un tajā par bēgļiem atzītu bērnu tēvam ar Direktīvas 2011/95/ES 23. pantu ir piešķirtas tiesības pieprasīt 24.–35. pantā minētās priekšrocības, tostarp uzturēšanās atļauju, kas ļauj viņam likumīgi uzturēties Beļģijā kopā ar viņa ģimeni, vai arī tiesības uz starptautisko aizsardzību, pat ja šis tēvs atsevišķi nekvalificējas starptautiskās aizsardzības saņemšanai”?”
- “Vai Kvalifikācijas direktīvas 23. panta, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 18. un 24. pantu un Kvalifikācijas direktīvas 18., 19. un 38. apsvērumu, lietderīgā iedarbība nozīmē, ka dalībvalstij, kura nav pielāgojusi savus valsts tiesību aktus tādējādi, lai šāda statusa saņēmēja ģimenes locekļi [minētās direktīvas 2. panta j) punkta nozīmē vai attiecībā uz kuriem pastāv šāda individuāla atkarības situācija] varētu pieprasīt konkrētas priekšrocības, ja viņi atsevišķi nekvalificējas šī statusa saņemšanai, minētajiem ģimenes locekļiem ir jāatzīst tiesības uz atvasinātu bēgļa statusu, lai viņi varētu iegūt minētās priekšrocības ģimenes vienotības saglabāšanas nolūkā”?”
- “Vai Kvalifikācijas direktīvas 23. pantā, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 18. un 24. pantu un Kvalifikācijas

direktīvas 18., 19. un 38. apsvērumu, dalībvalstij, kura nav pielāgojusi savas valsts tiesības tādējādi, lai bēgļa vecāki varētu izmantot direktīvas 24.–35. pantā minētās priekšrocības, ir jāpiešķir atvasināta starptautiskā aizsardzība, lai ņemtu vērā bērna interešu prioritāti un nodrošinātu šī bērna bēgļa statusa efektivitāti”?

[..]

[tiesvedība un iztiesāšanas sastāvs]

DARBBA VERSIJA